

Олена РОЗКОЛОТЬКО (БІЛИК)
(м. Полтава)

Письменниця, педагогиня. Народилася 20 вересня 1996 р. в с. Стріхівці на Хмельниччині, закінчила місцеву ЗОШ І-ІІ ст., а згодом Полтавську гімназію № 6. Випусниця факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2018), магістр середньої освіти за спеціальністю «Українська мова і література».

Пише поезію та прозу з дитинства. 2007 р. дебютувала збіркою віршів і казок «Перший колосок». Згодом друкувалася в періодиці, колективних молодіжних виданнях, має наукові публікації. Учасниця й дипломантка низки літературних конкурсів, зокрема «Пам'ятати не можна забути» (Полтава, 2012), «Собори душ своїх бережіть» (Полтава, 2013), «Які вони – славні доньки Полтави?» (Полтава, 2015) тощо. Зі своєю другою збіркою віршів та есе «Мить у лабіринті» (2013) стала переможницею (диплом ІІ ступеня) ІІІ етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України (секція «Літературно творчість», Київ, 2013).

* * *

Риби, і рухи, і білі мальовані персні...
Золотом літї оправи й дзвінкї циферблати...
Люди, човни і дороги, запалені в вересні,
Двері в стїні, і палати, палати, палати...

Йти, мандрувати, спіраллю вкрутитись у мури...
Бїгти за Голосом, світла триматись оком...
В цьому театрі і досї – все маски й котурни?!
Але доволї! Порїг. Лабїрнт за пївкроку.

Блїмати, сяяти, пломенем братись, палати...
Вїчно горїти – за те, що кортіло з'явнтись,
Шати чуттів одягнути і світ зсередїні пїзнати...
Страшно? Нема вороття. Тїльки мить помолнтись!..

* * *

Моє майбутнє проступа передї мною.
Що(мого)кроку наблїжається мета.
І вже минулого – за рогом, за горою –
Не впїзнаю в цих непїзнаних мїстах.

Уже відомо, хто зі мною буде
Стрічати разом (коли раптом) Судний день.
...В жури обіймах – вічне й перебуде,
Тривожний сон краде слова з пісень...

А потяг мчить удаль, немов шаленець.
Хатки не мріють, а мигтять, мов тіні.
Страшна краса – у ритмі, танці, веремії!
Давно її я не торкалась оком, серцем...

Я відчуваю мій легенький вітер.
І моє листя шелепоче під ногами.
Усе навколо незбагненно справжнє, рідне...
Я нині вдома. Я на ганку біля брами.

* * *

Упав мій сніг, і запах апельсинний
Іде від нього і товче у шибку.
Спускається додолу вечір синій,
Матуся докладає дров у грубку...

Рипить надворі в батька під ногами,
Скриплять старезні ясени крислаті...
Мого дитинства спогад довгожданий!
Упав мій сніг... і проситься до хати.

* * *

Так треба літа, щоб нарешті зігрітись.
Щоб птахом у небо – і якомога вдаль...
Обпікати шкіру в сонячних променях,
Танути у водах, мов сніг на долоні...

Тоді я буду вдосвіта вставати,
Щоб лиш побачити – сходить сонце...
Тоді я буду лягати пізно,
В багатті ловитиму іскрини дня...
Для цього буде останнє літо.
І перше кохання. І вічна любов.